

A magam útján - Interjú Jakusovszki Dorinával, iskolánk egykori tanulóival

Mennyi idő alatt és hogyan lehet gyalog eljutni Kaposvárról a spanyolországi Santiago de Compostela városáig? Öt és fél hónap alatt, öt országon keresztül, összesen 3500 km-t teljesítve. Jakusovszki Dorinát, közismert nevén Vándorinát kérdeztük El Camino-i zarándokútjáról.

A család, a barátok mit szóltak ahhoz, hogy nekivág a nagy útnak?

Édesanyám tudta meg először. Tisztában volt vele, hogy nagyon elszánt vagyok, így azzal is, hogy szükségtelen elleneznie. „Amit nem tudsz megakadályozni, annak állj az élére.” – mondta mindig. A barátaim és az idegenek nem értették meg szándékomat, sokan negatív véleménnyel voltak ezzel kapcsolatban, persze nagyon aggódtak értem.

Mennyi időt vett igénybe a tervezés?

Nehéz megsaccolni, nagyjából egy hetet. Sokat segített, hogy egy tapasztaltzarándok blogger oldalát olvastam. Nem sokat edzettem, heti egyszer futottam, vagy sétáltam egy nagyot. Januárban éreztem először, hogy én most ténylegesen készülök valamire.

Egy ilyen hosszú távon nem lehet könnyű nagy súlyt cipelni. Miből állt a felszerelése?

Már Kaposvár határában éreztem, hogy a felesleges dolgoktól meg kell szabadulni. Az alapfelszereléshez tartozott 3 túrapóló, 2 ujjatlan póló (egyik alváshoz), 1 technikai hosszúnadrág, 2 rövidnadrág, 2 vékony nadrág, 3-3 fehérenemű, egy thermo pulcsi, kabát, csősal. Ezeket a 60 literes táskámban vittem magammal. A 3500 km-es út alatt csupán két cipőt használtam el.

Az első útszakaszon voltak vendéglátói. Hogyan fogadták az emberek?

Jórészt már előre meg volt beszélve a szállásadóimmal, hogy érkezem. Az előzetes beszélgetések alapján szimpatikusnak tűntek mind, és az idegenek is mindig, mindenhol szeretettel fogadtak.

Volt-e olyan tárgy, amiből erőt merített?

A fésűkagyló, ami azóta is fontos jelkép számomra, de különösebben nem ragaszkodom tárgyakhoz.

Mi a legszebb emléke az útról?

Voltak út közben kisebb-nagyobb örömteli pillanataim, például a felvonózás Svájcban, vagy az állatok etetése. Franciaországban éreztem magam a legszabadabbnak, talán azért, mert beszélem a nyelvet, amit a Munkácsyban sajátítottam el. Akkor realizáltam, hogy a magam ura vagyok. Bár idegenektől is kellett ételt kérnem, az emberek sokkal segítőkészebbek voltak, mint ahogy számítottam rá.

Érték nagyobb csalódások közben?

Már Magyarországon lábsérülést szereztem, és megfordult a fejemben, hogy esetleg mi lehet később, ha már így az elején elakadtam. Szerencsémre egy tapasztalt túrázó segítségemre sietett. Ausztriában nagyon jól éreztem magam, nehéz volt tovább állnom, és még azon is elgondolkodtam, hogy ott maradok valami kezdetleges munkát vállalni. Örülök, hogy végül nem így döntöttem.

A blogolás mennyire nehezítette a mindennapjait?

Olykor megnehezítette, de mégis élvezettel csináltam, hiszen a visszajelzések mind pozitívak voltak. Megtörtént, hogy este fáradtan is még nekiálltam bejegyzést írni. Volt egy nagyobb, egyhetes kihagyásom Spanyolországban, amikor igazán csak az útra és magamra koncentráltam.

Mennyiben változtatta meg az életét a zárándoklat?

Rendszeresen járok futni. Sokkal pozitívabb lett a gondolkodásom, és még mindig magamban őrzöm a hálaérzetet, amit az utam során megtapasztaltam. Megtanultam, hogy az újat be kell engedni, hiszen az úgysis csak akkor jön, ha a régi már le van zárva. Azt is megtapasztaltam, hogy minden ember életében vannak válságpontok, de csak az adott személy tehet a problémái ellen.

Mit tanácsol azoknak, akik világot szeretnének látni, esetleg ugyanezt az utat tervezik?

Úgy gondolom, nem számít a kor, vagy az, hogy milyen félelmetesnek is tűnik ez a táv, ha van felkészülési idő és energia, ami visz. Akkor már csak az első lépést kell megtenni, a többi meg jön magától. A legfontosabb azért mégiscsak az elszántság.

Gratulálunk, és köszönjük az interjút!



Tóth Dóra

Sipos Liliána 8.a